PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

НА VI. КОНҐРЕСІ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

(З докладу голови Виконкому Комінтерну т. Н. Бухаріна.)

(Продовження.)

6. УХИЛИ В КОМУНІСТИЧНОМУ ІНТЕРНАЦІОНАЛІ.

Деякий час тому головна небезпека в Комуністичному Інтернаціоналі загрожувала від так званих "ультра-лівих", що пробували утворити інтернаціональну організацію. Після поражки опозиції в ВКП(б) спроби розбито, але самий процес розгрому опозиції, кульмінаційним пунктом розвитку якої був розвал, так званого, Ленінбунду, — цей процес примушує нас зробити для себе деякі висновки.

Ми казали, що троцькізм є соціял - демократичний ухил. Дехто з товаришів у глибині душі вважав це за велике перебільшення. Але історія (німецького) Ленінбунду довела, що ядро опозиції перемістилося до соціял-демократів. Чи було це випадком? Ні, це явище не випадкове. Ми яскраво бачимо діялектику взаємин між, так званими, "ультра-лівими" й "правими". Центральну небезпеку нині становить правий ухил, якщо взяти Комуністичний Інтернаціонал у цілому.

У цілому, ухили від правильної лінії зараз скеровано більше вправо, ніж уліво. Взяти бодай таку країну, як Франція. У Франції в нашій партії до цього часу, та й нині ще існують яскраво виявлені парляментські традиції — в гіршому розумінні цього слова. Мова йде не лише про боротьбу проти тої чи иншої особи, а також і про боротьбу з дужими й старими традиціями французько-громадського життя колишньої соціялістичної партії, що її чимала частина увійшла до компартії.

Далі ми бачимо ці помилки й у братній чехословацькій партії. Чехословацька партія дійсно масова партія, але вона значно хоріє на хоробу "леґальности". Чеська партія иноді не наважується звертатися до мас, щоб орґанізувати протест проти ріжних законів, скерованих проти неї. Якщо раз-у-раз робити поступки урядові й не вживати достатніх зусиль, щоб мобілізувати маси на боротьбу з скерованими проти комуністів законами та розпорядженнями уряду, то, звісно, не вдасться утворити ніякого ґрунту для підготування більших масових дій, що гостро суперечать і поняттям про буржуазну леґальність.

У розумінні хибної позиції щодо соціял-демократів ми маємо ряд наочних прикладів того, яких помилок допустилося багато партій — в Німеччині, у Франції, Чехословаччині, тощо. Ці хибні політичні ухили часом набирали форми невірних гасел, як, наприклад, і переважно, у Німеччині, де деякі товариші висунули гасло контролі над виробництвом тоді, коли не було відповідної революційної ситуації: об'єктивно це було не що инше, як крок, по шляху соціял-демократичної тактики "господарської демократії", по шляху прилучення до системи "миру в промисловості". Отже, без наявности революційної обставини, справді правильне й революційне гасло обертається на свою протилежність.

Недостатнє врахування конкретних обставин.

Доводиться про кожну, майже без винятку, партію констатувати, що вона надто пізно реагує на зміни становища. Становище вже змінилось, а партія відразу не реагує, або реагує надто пізно, надто пізно подає директивні гасла, тощо. Мені здається, що це стосується й Комінтерну і його проводу. Комінтерн не завжди своєчасно реагує негайно на нові обставини, на нові події, на новоутворене становище. Директивні гасла не завжди подається своєчасно, ми не завжди поспіваємо з нашою роботою, коли треба висунути загальні, основні гасла. Трапляється часом, що в одній і тій самій партії висувається до 20 ріжних гасел, але-ж, коли ми даємо одночасно 20 гасел, то вони втрачають взагалі будь-яку рацію, увага партії розпорошується. Трапляється часом, що провідні партійні органи не вміють об'єднати ці гасла в такий спосіб, щоб другорядні гасла ґрупувалися довкола центральних. Це велика хиба керовництва.

Досі партії ще не навчилися поєднувати питання повсякденної роботи з нашими головними цілями й завданнями. Ми, або голосно кричимо про світові проблеми й нічого не робимо, щоб розвязати повсякденні питання, або лишаємося на ґрунті повсякденних питань і забуваємо про те, що їх треба поєднати з великими політичними питаннями; при тому наші партії часто не можуть вчасно правдиво змалювати поточний момент з усіма його специфічними рисами. Хиба наших партій також і в тому, що вони не реагують негайно на специфічну нову кон'юнктуру, недосить швидко її охоплюють, недосить чітко її характеризують, не завжди вміло узагальнюють її кон'юнктурним гаслом.

(Кінець буде.)

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісти"!

НА ЗЕМЛЯХ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ.

УНДІВЦІ ВИКИДАЮТЬ З ЧИТАЛЕНЬ ПРОСВІТИ ФРАНКА Й ДРАГОМАНОВА.

З Єзуполя, станиславівського повіту, пишуть: "Наша читальня Просвіти складається тепер зі самого Унда. Голова "свячена" (піп). Швагер попа збирає вкладки від мущин а швагрова від женщин. В читальні йдуть тільки "реферати" як боротися з робітниче-селянським рухом, як провідників і вчасників того руху обкидати камінням й що робити, щоб нікого з опозиції не допустити до читальні.

Врешті свою діяльність в читальні Просвіти завершив ундівсько-ухівський виділ тим, що образи-портрети Франка й Драгоманова подерли самі виділові читальні і викинули їх в рів.

ПІСЛЯ НАГЛОГО СУДУ.

Останній наглий суд у Львові, який закінчився двома смертними присудами, відбився як ні один з дотеперішніх політичних процесів сильним відгомоном в цілій пресі. Коли в перших днях вся польська преса станула на становищі, що обвинувачені в нападі на пошту — це звичайні злочинці і звихнені індивідуа, то під кінець мусіли змінити свій погляд. Сталося це тоді, коли проголошено присуд і оба засуджені Ординець і Плахтина приняли його справді по ґерройськи. Занотувати годиться ще поведення матері Плахтини, бідної зарібниці, котра прощаючись із сином сказала: "Коли йтимеш під петлю, не забудь, що гинеш за Україну".

Арештованих у звязку з нападом на пошту Р. Качмарського, Олену Краєвську і тов. випущено на волю й передано під поліційний догляд. На волю має вийти також шофер Штокало, котрий ставав перед наглим судом, але вини йому не доказано.

ПОЛОЖЕННЯ ПОЛІТИЧНИХ ВЯЗНІВ.

Судові власти у Львові скасували вязницю при вул. Баторого, в якій сиділи переважно політичні вязні і всіх їх перевезено до ще старшої вязниці, а саме до Бриґідок. Положення їх тим ще більше погіршилося. Не пускають їх на проходи, не вільно їх відвідувати родині, не вільно їм доставляти ні харчів ні часописей, дозорці поводяться з політичними вязнями гірше, як з рекрутами при війську. Вязні часто протестують проти цього, але за це стрічає їх ще більша кара. До нічого не доводить також голодівка. Власти вже кілька разів обіцювали зміну, але ні разу не додержали. Положення вязнів просто розпучливе.

Годиться зазначити, що вязнів не відвідав ні один посол, хоч вони одинокі мають право свобідного вступу.

КОБИЛЯНСЬКА В ГАЛИЧИНІ.

Вертаючи з Чехословаччини на Буковину, письменниця Ольга Кобилянська зупинилася на короткий час в Галичині. Загостила вона до знайомих в карпатських горах.

ЩЕ ПРО ЗНУЩАННЯ НАД ГУЦУЛАМИ.

Повінь, яка була осінню 1927 р., зруйнувала гуцульські села над Черемошом. Мешканці цих сіл мусіли вивандрувати до старої Румунії, щоб заробити на життя й післати грошеву піддержку своїм родинам, котрі залишилися в страшних злиднях. Та боярська влада помимо цього наклала великі податки на Гуцулів, а жандармерія немилосерно стягає ці податки. В селі Стебни напали жандарми на хату вдовиці, яка лежала хора, і витягли, приклавши штик до грудей жінки, спід хорої останню кожушину. А так роблять вони скрізь по гуцульських селах і таким чином добивають і так виснажених Гуцулів.

ОРҐАНІЗОВАНИЙ ВИЗИСК УКРАЇНСЬКОГО СЕЛЯНСТВА.

"Форвертс" приносить вістку, що всі купці збіжжя міста Черновець зорґанізувалися в однім експортовім товаристві, котре диктує ціни при закупні збіжжя. Селяни не можуть продавати своє збіжжя там, де хочуть, але мусять його везти до філій цього товариства, які засновані скрізь по Буковині. Ціни збіжжя дуже низькі, але селяни мусять його продавати, щоб заплатити ті великі податки, які на них наложила боярська влада.

РІЖНІ ВІСТИ.

МУССОЛІНІ ВИСИЛАЄ ВІЙСЬКО ПРОТИ ТИРОЛЬСЬКИХ НІМЦІВ.

В полудневім Тиролі, який тепер належить до Італії, панує змагання визволитися з під панування Італії. Муссоліні вислав проти тамошнього населення шість дивізій війська й цілі хмари шпигів.

УКРАЇНСЬКІ ВЧЕНІ ЗАКОРДОНОМ.

Цього року Укрголовнаука відрядила закордон багатьох українських учених. Серед них академик Тутківський, академик Фонім, проф. Опоков та інші київські і харківські вчені. Усі вони виїздять цього літа до ріжних країв Західньої Европи.

ЧЕРГА НА ФРАНЦУЗІВ.

Французи, мабудь заохочені "щастям" Італійців, вибираються і собі на північний бігун. Та вони забезпечуються краще, бо беруть собі на бальон харчів на — цілий рік. За цей час певно добився-б до них якийсь літак і криголом.

З'ЇЗД МАМУТІВ.

Недавно відбувся у Львові з'їзд так званої галицько-руської партії під проводом посла до варшавського сойму Короля. Недобитки колишніх москвофілів з'їхалися в невеликому числі мимо того, що агітація велася інтензивно. На з'їзді рішено переіменувати партію на "русько-селянську партію" й надати їй селянський характер і ідеольоґію. Орґанами партії і на далі являється "Русскій Голос", видаваний язичієм і "Земля й Воля", видаваний для баламучення селян по українськи.

THE CANADIAN LABOR MONTHLY

Дорогі Товариші!

З великим задоволенням ми рекордуємо існування місячного журналу "The Canadian Labor Monthly". Весь час свого існування наш журнал вміло висвітлював пекучі справи канадійського й інтернаціонального робітничого руху.

Велика потреба в існуванні такого журналу кожному звісна. Робітниче Видавниче Товариство, яке видає цей журнал, старається всіми силами задоволити цю потребу. "The Canadian Labor Monthly" вповні висвітлює боротьбу між капіталом а працею і спосіб боротьби боєвого пролетаріяту. Зміну сучасного суспільства зі всіми його суперечностями вияснюється з клясової точки погляду. Наш журнал відшукує основи національної і інтернаціональної ситуації і дає провід в створенні солідарного, свідомого, робітничого руху в Канаді.

Для прикладу, "The Canadian Labor Monthly" вперше появився в часі, коли світові імперіялісти готовились до війни, а зараз вони подвоюють свої зусиля в підготовці до нових воєн. Цей журнал вказує на економічні причини війни, їх наслідки, значіння сучасного горячкового готування буржуазією війни і спосіб, потрібний для вжитку в поборюванні цеї воєнної підготовки.

Існування якого будь боєвого часопису, чи журналу залежить від щиро-сердечної підтримки й кооперації його читачів. Ми є упевнені, що Ви відгукнетесь на наш зазив і пришлете свою передплату. Передплата виносить $2.50 на рік, а $1.50 на пів року.

Шліть передплату на адресу:

The Canadian Labor Monthly
163½ Church St., Room 14.
Toronto, Ont.

Вид з тераси новокупленого будинку-приюту Р.З.Т. на Червону ріку, околицю й на менший будинок — в південному напрямі, в напрямі Вінніпеґу. Перші публичні оглядини будинків і фарми, сполучені з пікніком, відбудуться в неділю, 26-го серпня. На пікніку гратиме дута орхестра, промовлятимуть промовці й прийматиметься членів до Р. З. Т.

КУПУЙТЕ "КАПІТАЛ" К. МАРКСА

Подаємо до відома всім нашим орґанізаціям й читачам робітничо-фармерської преси, що наше видавництво отримало й оголошує на продаж

ПЕРШИЙ ТОМ

КАПІТАЛУ

КАРЛА МАРКСА В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.

"Капітал" отримано вже кілька тижнів тому назад, однак ми його на продаж не проголошували, бо він був ще не оправлений. Зараз "Капітал" оправляється і замовлення разом з грішми засилайте на нище подану адресу.

Ціна в гарній оправі з золотим відтиском на окладинці виносить лише $2.50.

Отримано обмежену скількість примірників, тому спішіть з замовленнями. Книжка великого формату, на гарному папері й має з передмовами 490 сторін друку.

THE WORKERS & FARMERS PUBLISHING ASS'N

Cor. Pritchard & McGregor Sts., — — — Winnipeg, Man.

ДЖИМ ТУЛІ.

ЖЕБРАКИ ЖИТТЯ.

АВТОБІОҐРАФІЯ БОСЯКА.

Переклав І. Ю. Кулик.

(Продовження.)

Я бачив її біле тіло й шовкове кольору жовтої соломи волосся, що падало через її плечі і моє власне тіло, що тремтіло бажанням. Нібито не місце було на потязі думати про жінок, та я не зважав на те. Я пам'ятав, що раз, коли Една і я були п'яні, я вкрав у неї чотири долари; вона це відкрила й сказала: "Ось тобі, проклятий злодюго, мій останній долар, візьми його також". І я взяв. Але більше про Едну пізніше. Холодніло й поночіло, день виснажувався. І я радів, що блукаю з Сейнт Мері. Жах містечка й мо[illegible] життя в ньому сповз із мене. Фабричні гудк[illegible] що кликали людей до роботи, скребли мої [illegible]ви, мов напилок скло. Я бачив багато люд[illegible] що квапились до праці з погнутими бляшан[illegible]ки для їжі. Я бачив дівчат із стоптаними зака[illegible]ками, в коленкорових сукнях, що бігли до ро[illegible]оти на сукновальні. Я думав про своє життя на протязі всіх місяців. Працювати за три долари на тиждень і платити три долари з них за харч. Це вже була моя лиха година, що я грів ланки для п'яного ланцюжного майстра, і він часто прогулював два чи три дні на тиждень. Часто моя сестра, що заробляла долар і пів на тиждень на хазяйських харчах, давала мені двадцять пять центів, щоб серце моє не краялось у день платні. Я думав довго про сестру. Вона сказала якось раз, коли сунула мені четвертака: "Мені нічого, бо хоч часом і стусане, та все-таки я знаю, що бог напевно уділив нам більше, ніж на нашу долю належиться".

Я згадав ці слова й поміркував про бога. Моє серце сповнилося досадою на нього, але я був поетом у зародку й не мав нахилу до гумору.

Я мав брата Гю: колишній жокей з очима побитого життям ягняти. Він умів словами оповідати казки кращі, ніж я коли-небудь зможу писати. Я розсантименталився про брата й сестру, бо я любив їх дуже, хоч і не потурбувався попрощатись із ними; все одно я зароблю багато грошей і пішлю їм, і поставлю все це кляте тулівське насіння на ноги, — о, так! Гю любив коней — отже, як я нагоню монети, він буде в мене за кучера. Був у мене й другий брат, Том, що його вбито давно в старому Мексико. Він умер з пробитим черепом, авантурник і проспектор, у 25 літ. Він був в Аризоні, коли я хотів пристати до нього, але він знеохотив мене — він хотів, щоб я дістав освіту. Я сушив собі голову, чому ці три віддані завжди хотіли, щоб я йшов до школи. Я ніби й тепер чую, як цей чудовий мертвий блукач каже мені: "Джиме, хлопче, з тебе таки щось колись буде; це так саме певно, як те, що бог стромляє черву в кислі яблука; я це знаю напевно; я це знав, коли ми були дітлахами в сиротинці. Ніколи не здавайся, Джиме, на бога, не здавайся, Джиме, ніколи й ні за що, ти ще покажеш всім байструкам, які думають, що Тулі — це купа багна". Я думав про листа, що він мені написав про свої наміри знайти золото. Постскриптум був такий: "Як я виграю в цій країні, Джиме, це буде для нас обох; як я загублю, то це буде мені самому".

Я думав про Борофа, маніяка-фармера, що не вмів ні читати, ні писати, і що йому я був рабом вісімнацять місяців. Я згадував час у повіті Ван-Верт, коли було двайцять вісім ступенів морозу й моє тіло аж посиніло від холоду тому, що цей хробак не хотів купити мені теплої білизни. Проклинав його в душі й поклявся нишком, що коли я буду досить великим, то я ще повернуся сюди й вилупцюю з нього пекло. Я жеврів цією думкою й викохував її, як потяг котився далі. Я дивувався, чому це люди такі лихі до дітей. Майже всі відомі мені діти, що їх послали з сиротинця до фармерів, втекли, бо не могли витримати режиму. "Вони надто скупі, щоб наймати батраків, оті байстрюки-фармері; отже вони беруть сиріт і заганяють їх працею до біса". Я знов думав про Борофа та його дочку Айві. Ні Айві, ні я ще не досягли дійшлого віку, хоч і бажали одне одного. Бороф був релігійний фанатик, і що-зими він виїздив на збори "воскресіння"*) й часто забирав з собою напівскажену жінку, залишаючи мене з Айві. Коли ми були самі в хаті, сатана спокушав нас якраз біля великої родинної біблії. Доки Бороф співав осанни до свого бога, я лежав в обіймах Айві, вона прохала мене нікому не казати, і я не казав. Не казала й вона. Вона що-неділі ходила до неділішньої школи й добре тримала свою таємницю. Я часто усміхаюся, коли чую, як люди кажуть, ніби жінка не може додержати таємниці.

Айві була гарненька дівчинка. Її груди були округлі й тверді, мов яблука, а тіло біле, як мармур. Я зустрів її через кілька років, і вона офірувала мені все, що намагалася колись дати дитиною. Але я ухилився. Жінки надто звязують. Айві мала довге чорне волосся й гострі гарненькі риси, її щоки червоно палали, а подих був гарячий. Пізніше вона померла від скоротечних сухіт.

Думаючи про всі ці речі під захованим у мороці сонцем, я досяг кінця своєї першої подорожи.

(Далі буде.)

*) Розповсюджені в Америці збіговища ріжних сектантів, що супроводяться фанатичними церемоніями.

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забудьте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпеґу і друкує приступні для молоді статті, вірші, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фармерської молоді.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати!

На цілий рік передплата виносить тільки 50 центів.

Поодиноке число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу:

THE YOUTH'S WORLD
Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.